

VLČIA PRINCEZNÁ

CATHRYN CONSTABLEOVÁ

F FRAGMENT

Vlčia princezná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Cathryn Constableová
Vlčia princezná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

VLČIA PRINCEZNÁ

CATHRYN CONSTABLEOVÁ

 FRAGMENT

1.

KAPITOLA

LES

„Chyť ma za ruku, Sophie! Musíme ísť!“

Bol to otcov hlas. Nevidela ho, ale akosi vedela, že vlasy má strapaté a obliekol si obnosený plášť s lemom, ktorý mu ovísal ako odtrhnuté krídlo. Vložil jej ruku do svojej, pevne ju stisol a spolu prešli zamrznutým strieborným lesom. Vedela, kam idú. Vždy na to isté miesto – miesto, vyčarené z jeho príbehov, snov a spomienok. Na okraji lesa zastali. Ich dych sa točito dvíhal pred nimi a sneh padal ako ťažká čipková opona. Vločky veľké ako nočné motýle sa jej mihali pred očami.

„Počkaj, Sophie,“ povedal. *„Už ide. Vidíš?“* A pri jeho slovách sa zjavila mladá žena v dlhom plášti s tvárou ukrytou pod kapucňou. Sophie hľadela na kučierky tmavoplavých vlasov vyčnievajúcich spod

kapucne, pokrytých snehovými vločkami, ktoré sa iskrili ako diamanty.

„Kto je to?“ Nepočula otcovu odpoveď. Chytil ju však za ruku trochu pevnejšie a zanôtil jej... Krásnu pieseň, ktorej slová zabudla. Sophie sa chcela opýtať otca na ženu, ale teraz sa pieseň stávala príbehom. Rinula sa ako nekonečná rieka. Bolo zima. Snežilo. A v lese sa stratilo dievča. Sophie pocítila, že sa jej srdce zachvelo strachom – vlk...

Cítila, ako jej otcova ruka vykĺzla z dlane. „*Neopúšťaj ma!*“ No už tam nebol. Smútok a strach sa miešal so snehovými vločkami a pokrýval všetko.

„Sophie!“

Nie! Tento hlas prichádzal odinakiaľ. Nechcelo sa jej odpovedať. Vtlačila si tvár do vankúša a snažila sa vklznuť späť do lesa. Udržať sa v podivnom sne, kde mohla ochutnávať chladný čistý vzduch, zmes mentolu a diamantov... Cítiť les všade okolo seba. Počuť vržďanie snehu pod nohami.

„Už si sa prebudila?“

Sophie si povzdychla a prešla rukou po prikrývke, akoby ju oprašovala od snehu.

„Áno, Delphine.“

Snažila sa, aby jej hlas neznel mrzuto. No deň v internáte pre mladé slečny New Bloomsbury College sa už začal a nedal sa zastaviť. Na sny bolo neskoro.

Odvrátila sa a hľadela na strop. Prečo je skutočný život taký nudný? Prečo je internát taký fádny? Rozhliadla sa navôkol: tri úzke skrine, tri chatrné komody, tri poškriabané stolíky a stoličky a želala si... niečo iné. Niečo krásne, hoci aj maličké. Vetvy obťažkané čerešňovými kvetmi v achátovej váze... čipkové záclony na okne... svetlo sviečok... V tejto úbohej stiesnenej londýnskej izbe by nikdy nemohla zažiť krásu alebo vzrušenie. Nijaké tajné dokumenty, dôkazy o špionáži. Nijaké dobrodružstvo.

Len škola.

Delphine sa posadila v posteli a pretiahla sa. Zlaté vlasy jej ako prúd stekali okolo tváre a ramien. Vyzerala ako platagenetovská princezná, ktorá sa práve prebudila v chrámovej hrobke po tisícročiach pokojného spánku.

„Aké máme počasie?“ Počasie pre Delphine, samozrejme, malo význam len v tom, aby vedela, ako si má upraviť vlasy. A Sophiina posteľ stála vedľa okna.

Delphine jej každé ráno položila rovnakú otázku.

Sophie sa posadila. Chvíľu sa pozerala na otcovu fotografiu na parapete. Otec mal na nej zasnený zvedavý výraz, ktorý, ako si pamätala, nadobudol, keď zrazu zbadal alebo začul čosi zaujímavé. Odťahla záves.

Okno hľadelo na úzku uličku s vysokými domami a musela natiahnúť krk, aby videla kúsok oblohy.

Dokonca aj keď slnko naplno svietilo, ulica pôsobila ako zatuchnutá a depresívna. Dnes mrholil drobný dážď a kvapky dopadali na špinavé okenné tabule, takže nebolo treba ani hodiť pohľad na oblohu, ktorá mala bežnú londýnsku farbu – sivú ako voda po umytí riadu.

„Neuveriteľné, koľko vody obsahuje obloha nad Londýnom,“ poznamenala Sophie.

„Trvá to už skoro štyri dni,“ odvetila Delphine. „Má toho niekedy dážď už dost? Myslíš si, že vždy chce padať len na strechy starého Londýna?“

„Prší aj v Paríži, nie?“ oponovala Sophie.

„Samozrejme! Ale aj dážď je v Paríži krásny.“

„Kiežby tak snežilo,“ zašepkala Sophie. Premýšľala, či sa znova objaví sen zimného lesa. Mohol by sa vrátiť?

„Sneh? Čo si, blázon?“ Delphine sa otriasla. „Zničí ti topánky.“

„To by nám neprekážalo,“ povedala Sophie. „Zobudili by sme sa a všetko by vyzeralo celkom inak. A možno by to aj bolo iné. Ako v rozprávke. Nebolo by úžasné, keby aspoň raz bolo dostatočne chladno, aby padal sneh.“

„Také počasie je ideálne len na lyžovačku,“ odvetila rozhodne Delphine, „s lyžami na snehu.“ Opäť sa pretiahla ako mačička a spôsobne zívla. „Nezobudíme Marianne?“ Prehodila dlhé nohy cez okraj

postele a stala si na špičky. Nechty mala nalakované na kovovo zelené. „Ak to neurobíme, znova zmešká raňajky.“

„Čo ste také posadnuté tými raňajkami?“ Dievča s jemnými tmavými vlasmi vystrčilo hlavu spod hnedej prikrývky, tvár opuchnutá a omámená od spánku.

„Pozri na to! Ozvala sa!“

Dievča zažmurkalo ako krtko a siahlo po mierne ohnutých drôtených okuliaroch na svojom nočnom stolíku, ktoré si potom pritlačilo na tvár. „Prečo tu chodíš po špičkách, Delphine?“ začudovala sa.

„Aby som si zlepšila krvný obeh,“ odvetila Delphine, potom sa zastavila a švihla hlavou ku kolenám, aby si prešla kefou vlasy. „A toto má zabrániť vráskam.“

„To je smiešne,“ zahundrala Marianne. „Na to nie je nijaký vedecký dôkaz.“

„A nemôžeš mať ešte vrásky,“ zdôraznila Sophie. „Máš len trinásť.“

„Je to francúzsky zvyk,“ pokrčila Delphine ramenami, akoby to bola dostatočná odpoveď. Mykla hlavou dozadu, zatočila si vlasy nabok do uzla a prebodla ihlicou. Byť napoly Francúzkou dá dosť veľa práce, pomyslela si Sophie. A aj veľa času.

„Dnes sa nám však oplatí vstať,“ odkopla Marianne s náhlym prílivom energie svoju prikrývku.

„Je štvrtok. Dozvieme sa výsledky svojich písomiek zo zemepisu.“

Sophie si vzdychla. Dalo jej veľa námahy, aby sa necítila ako medzi mlynskými kameňmi Marianniných vysokých študijných nárokov a rovnako vysokých Delphininých nárokov na úpravu zovňajšku. Zvyčajne sa Sophie dokázala vzoprieť tlaku, zvykla si na to, aspoň zatiaľ sa jej to darilo. Pozrela na hodinky. Mali by sme sa už obliekať.

„Dajte mi dvadsať minút,“ požiadala Delphine, prehodila si na seba ružový župan a zamierila do kúpeľne.

„*Dvadsať minút?*“ zatvárala sa kyslo Marianne.

„Mne by to tolko netrvalo, aj keby som všetko robila dvakrát,“ poznamenala Sophie.

„Veď práve preto vyzerám tak, ako vyzerám,“ odvetila Delphine a pokračovala: „Kým ty vyzeráš ako...“ Nech už Sophie vyzerala akokoľvek, Delphine zrazu nevedela na to nájsť správne slovo. Zrazu sa zarazila a hľadela do prázdna, akoby jej čosi zišlo na um.

„Ako čo?“ spýtala sa Sophie.

„Vlastne si celkom pekná. Výrazné obočie, dokonale pokožka. A predsa si ťa nikto nevšímne, lebo si neošetruješ vlasy. A to nechcem ani spomenúť tvoj svetrík, ktorý teraz nosíš. Veď je celkom deravý!“

„To je jediný, ktorý mám,“ hlesla Sophie. „A nezízaj na mňa tak!“

Delphine pokrčila plecom. „Mala by si o týchto veciach porozmýšľať.“

„Prečo? Aj tak si ma nikto nikdy nevšimne.“

„Niet dôvodu, aby o niečom premýšľala, Delphine,“ zamiešala sa do rozhovoru Marianne, obliekajúc si župan. „Je spokojná s tým, aká je.“

Delphine jej žartovne pohrozila prstom: „Ver mi, jedného dňa budeš chcieť zapôsobiť dobrým dojmom.“

„Nikdy nestretnem nikoho významného,“ odvetila Sophie. „Takže vôbec nezáleží na tom, či mám deravý svetník, alebo nie.“

„Len počkaj, niekto významný sa tu dnes môže vyskytnúť.“

„Je to asi také pravdepodobné ako snehové vločky uprostred leta,“ zasmiala sa Sophie.

2.

KAPITOLA

NÁVŠTEVNÍČKA

Naozaj sa oneskorili na raňajky. Keď prichádzali po schodoch, privítala ich vôňa hriatok. Hneď ako zišli nadol, začuli pred sebou ťažšie kroky a uvideli postavu zástupcu riaditeľa v menčestrovom obleku. Obrátil sa, keď sa pokúšali preklízuť okolo neho.

„Dobré ráno, dievčatá,“ ozval sa hlasno a ostentatívne pozrel na hodinky. „Mali by ste sa viac ponáhľať.“ Jeho pohľad spočinul na Delphine. „Nabudúce by som si na vašom mieste, Delphine, urobil časovo menej náročný účes.“

Sophie sklonila hlavu, pevne sa zadívala na zem a snažila sa byť neviditeľnou. Vedela, že môže prejsť okolo väčšiny učiteľov bez toho, aby si ju skutočne všimli. Bola to jedna z jej najužitočnejších zručností. No nie dnes ráno.

Pán Tweedie si odkašľal: „Sophie?“ Práve v momente, keď si myslela, že unikla. „Môžeš na slovíčko?“

„Prídem neskoro na raňajky, pane,“ povedala Sophie. „Sám ste to povedali.“

„Na chvíľočku. Som si istý, že dievčatá ti niečo prinesú.“

Delphine a Marianne poslúchli a pobehli do jedálne, pričom Delphine zašomrala prechádzajúc popri ňom „prepáčte“. Sophie sa usilovala vyhnúť ustaranému pohľadu pána Tweedyho. Nemračil sa, skôr mal zhúžvanú tvár, keď sa vyskytol nejaký problém. „Je to svetrík,“ povzdychla si Sophie.

Pokúšala sa pohoršujúci svetřík naaranžovať tak, aby diery nebolo veľmi vidieť.

„A tvoja obuv,“ pokračoval. „Myslím balerínky – čo sa na nohy upevňujú stuhami – nie sú na zozname školského oblečenia, však?“

Pokrútila hlavou.

„Sophie, napísala si svojej poručníčke vo veci tvojho oblečenia? Veď sme sa dohodli, že to urobíš, však?“

Pri slove „poručníčka“ sa Sophie pred očami objavila Rosemary – žena stredného veku s plavými prešedivenými vlasmi, chlapčensky ostrihanými, ako sedí rovno na stoličke vo svojej malej útulnej kuchyni. Ona a Rosemary nemali nič spoločné, neboli nijako spríbuznené. No dážd, požičané auto, jej

ovdovený otec, jeho únava a neočakávaná zákruta na tmavej ceste, to všetko sa spojilo v jednu noc do smrteľného kokteilu, a Rosemary a Sophie sa tak stali celoživotnými spoločníčkami. Ako jediná rodinná známa, ktorú úrady vedeli nájsť po nehode, Rosemary Sophiu dočasne prijala, kým sa nenájde príbuzný čerstvo osiroteného dieťaťa. Sophiein otec však nežil, ako to Rosemary nazývala, „usadeným životom“. Sophina matka zomrela, keď bola Sophie ešte malým dieťaťom, a jej otec ju brával so sebou na potulky. Hovoril o magických cestách, o ďalšom mieste, kam mierili. Mali len málo priateľov a ako bolo zrejmé, nijakých príbuzných.

„Rosemary je veľmi zaneprázdnená,“ odvetila Sophie vložiac si prst do jednej z menších dierok na rukáve svojho svetříka a snažiac sa skryť ju nechtom. Pozrela sa na zamračenú vlúdnu tvár pána Tweedieho a usmiala sa sebaistejšie, ako sa cítila. „Teraz má toho veľa na starosti a nerada by som ju obťažovala.“ Sophie nechcela dodať aj to, že Rosemary je často na cestách. Lepšie, že škola nevedela, koľko času Rosemary trávi mimo Anglicka. Spôsobilo by to ešte väčšie problémy.

„Nielen svetřík alebo topánky, Sophie, ale všetko tvoje oblečenie je...“ Pán Tweedie pokračoval s preháňaním: „Všetko, čo nosíš, je len tak...“ Zmlkol. „Musíš pochopiť, to nie je moja mienka, ale je lepšie

pre teba, ak sa prispôbiš svojmu okoliu. Skús si zaobstarať nejaké veci z druhej ruky.“ Pán Tweedie vystrúhal svoju charakteristickú grimasu: „Skôr ako ťa uvidí pani Sharmanová.“

V jedálni Sophie vytiahla hrubú bielu tácku z plastového boxu, ktorý sa nachádzal vedľa pultu, vybrala najmenej poškodený banán a pohár zriedeného pomarančového džúsu a umiestnila to na podnos. Potom sa pripojila k Delphine a Marianne a usadila sa za dlhý zrubový stôl. Boli posledné a zamestnanci kuchyne už upratovali a odnášali riad.

„Čo chcel Tweedie?“ Marianne oprela učebnicu fyziky o soľničku. Sophie pripomenula, že dnes pôjde o výsledky písomky. Úplne na to zabudla.

„Zasa ten svetník.“

„Stále hudie to isté dookola,“ poznamenala Delphine. „Mala by si súhlasiť so všetkým, čo hovorí. To ho väčšinou zastaví.“

„Len robí, za čo je platený,“ podotkla Marianne a jej oči stále prehládávali stránku. „Tušili ste, že uhol dopadu sa rovná uhlu odrazu?“

Delphine otočila oči k nebu. „A vieš ty, že je prvého marca?“ rýchlo prehodila Sophie v snahe odvieŕť Marianninu pozornosť. „To znamená, že zoznam by mali vyvesiť ráno.“

„Aký zoznam?“ Delphine si odobrala malý kúsok masla a položila ho na okraj svojho taniera. Odtiaľ

vzala na nôž ešte drobnejšiu čiastočku a rozotrela ju na nepatrnú omrvinku toastu. Prv ako zopakovala celý postup, zahryzla do toastu. Sophie vypočítala, že pri Delphininej aktuálnej rýchlosti by mohlo trvať až desať minút, kým zje jeden kus hrianky. (Marianne by to nepochybne dokázala vypočítať na sekundy.)

„Kam pôjdeme na posledný týždeň polroka predsa,“ poznamenala Sophie, šúpajúc banán.

Delphine pokrčila plecami. „Vieš, že nepôjdeme nikam, kde je to zaujímavé alebo vzrušujúce. To sa vyhradzuje pre šiesty ročník.“

„Pravdepodobne budeme brúsiť po vidieku Thomasa Hardyho,“ vzdychla Sophie.

„Alebo po francúzsko-belgických bojiskách,“ dodala Marianne, nahliadnuc do učebnice. „Ak budeme mať naozaj šťastie.“

„No, to je v poriadku, ak ste boli najďalej v Cornwalli,“ povedala Delphine.

„Ale ja milujem Cornwall!“ protestovala Marianne.

„Nie je to tam veľmi *chic*, však?“ pokračovala Delphine. „Nie je to ako na Île de Ré, kde môžete nosiť šortky na mieru a pekné topánky.“

„Chcela by som sa dostať do Petrohradu,“ povedala Sophie.

Tak. Povedala to. A sľúbila si, že to neurobí. Zo skúseností s Rosemary vedela, že požiadať o niečo je

najbezpečnejší spôsob, ako to dostať. Zahryzla si do pery. Teraz už nebola šanca. Kiežby len bola ticho.

„Snívaj ďalej!“ Marianne sa zasmiala a napchala učebnicu do tašky. „Vieš, že je to beznádejné.“ Sophie v hĺbke duše vedela, že Marianne má pravdu. Iba tí, čo sa učia ruštinu na maturitu, majú šancu dostať sa do Ruska.

„Prečo by niekto, komu celkom nešibe, chcel ísť do Petrohradu inokedy než v lete?“ Delphine sa zachvela akoby od zimy: „V marci tam bude veľmi chladno.“

„Ale sneh v Rusku! To je úžasné!“ Sophie si prekrížila ruky na hrudi. „Každopádne som zvyknutá na zimu. Byť Rosemary je mrazivý. Pokladá ústredné kúrenie za nemorálne.“

„Planéte veľmi škodí,“ predniesla Marianne. „No ako si udržiavať teplo bez primeraného oblečenia?“

„Rosemary mi darovala starý norkový kožuch, v ktorom som spala.“

„Takže ústredné kúrenie je nemorálne, ale zabíjanie nevinných zvierat pre kožušinu je v poriadku?“ nedala sa Marianne.

„No a čo, sú to staré kožušiny. Zvieratá by už dávno boli mŕtve. A človek má pocit, akoby nosil niečo z iného sveta...“

„O to predsa nejde!“

„Nikdy v noci nepremýšľate v posteli o tom, že ste niekým iným?“ pátrala Sophie.

Delphine zdvihla perfektné obočie. „Niekým iným ako sebou?“

„Keď nosím ten kožuch,“ rozvravela sa Sophie, „nie som tá známa Sophie Smithová... Mám pocit, že som nejaká krásna kňažná, ktorá uniká z prázdneho života večierkov a bálů, aby som našla svoj osud... S kozákmi... cestujem po Rusku zabalená v kožušinách v spacom vozni... a pod vankúšom,“ vedela, že to znie šialene, ale nemohla sa zastaviť: „mám škatuľky s cukríkovými myškami a v staniole balené čokoládové mačičky s červenými flitrami namiesto očí... a... pištoľ.“

Dostala sa na koniec vety, pretože sa nevedela zastaviť, prv než povedala „pištoľ“. Podľa výrazu na Marianninej tvári by mohla povedať aj „tučniak“.

„Pištoľ?“ Delphinina tvár sa zvrátila nepochopením. „Čo to len...?“

Sophie sa rozhodla čeliť nedôverčivosti priateľiek. Povedala len: „Potrebujem pištoľ, aby som strieľala na medvede a vlky.“

„Naozaj si myslíš, že guľka z pištole zastaví medveďa?“ Marianne si odfrkla. „Sú to naozaj kruté zvieratá, keď sa nahnevajú. Len si pomysli na dozorkyňu, keď sa rozčertí... A aj na iných!“

Delphine si opäť natrela maslo na hrianku, akoby krajcu robila manikúru. „Potrebujem bazén a teplé slnečné svetlo,“ vyhŕkla zamyslene. „Samozrejme, jachta je vždy bonus.“

„Príliš veľa prírody!“ Marianne sa zasmiala, prehodila si svoj napchatý batoh cez plece a prevrátila do seba pohár vody. „Ja túžim po knižnici a praskajúcom ohni.“

„Musíme už ísť. Pozrieme sa na tabuľu s výsledkami? Máme ešte čas?“ spýtala sa Sophie. Aj keď to nebude v Petrohrade, chcela vedieť, kde bude tráviť Veľkú noc. Rosemary by pravdepodobne ako zvyčajne vystrúhala nejaké ospravedlnenie, že nie je doma. Kým bola Sophie malá, Rosemary sa usilovala situáciu riešiť tým, že si najímala celý rad au pair v snahe ignorovať narušenie svojho usporiadaného života zameraného na kariéru. Internát v okamihu, keď Sophie dosiahla jedenásť rokov, im obom prišiel ako dar z neba, aj keď na sviatky Rosemary akosi pozabudla.

„Áno, ale nemôžeme zmeškať fyziku. Vyskúšam vás cestou z antropického princípu, ak chcete,“ ponúkla sa Marianne. Delphine a Sophie sa na seba sprisahanecky pozreli, keď sa z jedálne vybrali zakázanou skratkou cez knižnicu. Ani jedna netušila, o čom Marianne hovorí. S písomkou z fyziky to nevyzeralo dobre...

Marianne si povzdychla, keď videla ich prázdny výraz. „Antropický princíp definoval kozmológ Robert Dicke v roku 1961, aby vysvetlil prítomnosť neuveriteľnej náhody vo vesmíre.“

„Nie je to vôbec náhoda, že ma hrozne nudíš,“ zahundrala Delphine. „Nič také si z hodiny nepamätám.“

„Znova získa mimoriadne ocenenie,“ povzdychla si Sophie. „Marianne je určite jediným dievčaťom v škole, ktoré získa viac ako sto percent z písomky z fyziky.“

„Veď je to také zaujímavé!“ vyhrkla Marianne. „Ako inak viete vysvetliť, prečo sme tu?“

„Pretože prechádzame cez knižnicu?“ nevinne sa spýtala Sophie.

„Nie. Tu. S veľkým začiatočným písmenom. Všetko spolupôsobilo pre túto chvíľu, nevidíš predsa? Presná hladina slabšej nukleárnej sily, ktorá umožňuje hviezdám svietiť, hmote splynúť a vytvoriť planéty, kyslík, vodu... Iba nepatrná odlišnosť, a celý náš svet by sa rozpadol.“

Sophie a Delphine kráčali ďalej.

„Nevidíš?“ Marianna bola ako ryba vo vode. „Sme tu, kdekoľvek sme, pretože tu môžeme byť len my. Niet pre nás iného miesta.“

Sophie sa snažila predstaviť si, že celá vesmírna snaha smerovala k tomuto jedinému momentu – ona, Sophie Smithová, kráčajúca smerom k nástenke, ale rovnako ako pri väčšine veľkých Marianniných myšlienok, to vzdala.

Delphine si vzdychla: „Fascinujúce,“ a kývla hlavou, akoby to všetko pochopila. No Sophie videla,